

Bij bakker Bruin vlogen de mensen naar buiten
toen Josefien en haar vriend binnenkwamen.

'Dank je wel, Tijger. Ik heb nog nooit zo snel
een taartje gekocht,' gniffelde ze.

Het was nooit meer stil in huis.
Zij las, en hij droomde.

'PRRR... PRRR...'

Langzamerhand raakte het stadje gewend aan Tijger.

Behalve teckel Titus dan: die dacht er zo het zijne van.

Uren poseerde Tijger voor Pierre, de kunstschilder,

die een woest portret van hem maakte.